

Foaia Diecezană

Organul oficial al eparhiei ortodoxe române a Caransebeșului

<p>Prețul abonamentului:</p> <p>Parohiile cl. I. pe un an . . . 500 Lei Parohiile cl. II. și particulari . . . 400 Lei Parohiile cl. III. și subclasă . . . 300 Lei</p>	<p>APARE DUMINECA</p> <p>MANUSCRISELE SE VOR TRIMITE PE ADRESA CONSILIULUI EPARHIAL, SECȚIA CULTURALĂ.</p>	<p>Prețul inserțiunilor</p> <p>DUPĂ TARIFUL STABILIT DE CONSILIUL EPARHIAL.</p> <p><□></p>
--	--	--

„Biserica ortodoxă a Transilvaniei“

Acesta este titlul unei conferințe pe care a ținut-o la radio pâr. profesor Dr. Dimitrie Stăniloae dela Academia Teologică Andreiană din Sibiu.

Conferința fiind publicată și în *Telegraful Român*, am aflat de bine să luăm notă despre conținutul ei, dată fiind importanța subiectului și competența autorului.

Atributul de „Maică a neamului“ dat Bisericii noastre de marele Eminescu, și-l merită din plin, căci cu deosebire în Transilvania, mulțumită Bisericii, neamul românesc a rezistat la presiunea popoarelor înconjurătoare, favorite de împrejurări istorice și s'a menținut.

Mândru pe credința lui ortodoxă, Românul transilvănean s'a izolat de neamurile înconjurătoare și conlocuitoare, punându-și nădejdea izbăvirii, ca individ și ca neam, în Tatăl ceresc. *Credința îi era astfel singura dar uriașă valoare care îl țintuia de naționalitatea sa când îl învăluia mulțumirea ispitelor de a trece în sânul celor de alt neam.*

Biserica ortodoxă, cu putere spirituală unică, a sădit și a întreținut în noi forța unei credințe proprii, factor de detașare față de celelalte neamuri.

Fiind aceeași, Biserica ortodoxă, în Sudul și în Răsăritul Carpaților, ea a fost un factor de legătură între Români de pe cele două versante carpatine. Această legătură s'a accentuat tot mai norocos prin înțelegerea rostului lor — bisericesc și național — al ierarhilor noștri. Prin ei poporul român a devenit o unică frământătură, un unic aluat.

Gelos pe credința sa națională, Românul a păstrat tainice dar și firești legături bisericesti cu Răsăritul, numai cu Răsăritul. *Căci, cu toată unitatea ei dogmatică, Biserica ortodoxă s'a adaptat ființei etnice a fiecărui popor în așa măsură încât a devenit pentru fiecare o Biserică națională.* „Ne având un centru geografic, centrul fiecărei Biserici ortodoxe este acolo unde se află inima neamului, puterea și vitalitatea lui maximă“

Situația politică a Românilor din Transilvania a determinat în măsură hotărâtoare un rol ocrotitor pentru Biserica ortodoxă. Și cu toate acestea, luptând ea luptă de desrobire, de participare la viață, această Biserică ajunge să fie adeseori și o înainte-mergătoare, cum a fost în deschiderea largă a drumului pentru limba națională.

Impotriva iureșului reformist comuniunea cu Biserica din Principate a ajutat-o, oprind valorile de înnoiri. *Principatele au ajutat Ardealului să-și păstreze credința, iar acesta a comunicat Principatelor curajul limbii naționale tipărite.*

Interese politice cari au intensificat propaganda calvină, au determinat în aceeași măsură, mai târziu, propaganda Habsburgilor. Lucrând prin iezuiți, cu mai multă istețime, aceștia din urmă au reușit să vatăme unitatea bisericească. Arcuindu-și nădejdiile spre frații lor din Sudul Carpaților, Românii transilvăneni se reculeg repede, rezistă atacurilor tot mai impetuoase... În fond nici cei târșiți de ierarhie spre cealaltă strană, n'au ieșit din sânul aceleiași credințe, al acelorași practici și tradiții ortodoxe românești.

Secretul trăinicieii credinței ortodoxe în

poporul român zace în apropierea Bisericii de popor. „Biserica ortodoxă a fost, în sensul deplin și sincer al cuvântului o *Biserică a poporului*... Biserica s'a îmbrățișat cu poporul, purtându-și împreună durerea“.

Episcopii pe cari i-am avut și cari prin călugării din mănăstiri păstrau contactul cu toată creștinătatea ortodoxă, au avut la noi pe lângă rolul lor bisericesc și un altul de ordin mai cuprinzător: erau conducătorii poporului în toate privințele. „Ei au fost principii poporului într'un sens cu mult superior celui ce-l are acest titlu la ierarhii din Apus“.

„... Ilie Iorest, Simion Ștefan, Sava Brancovici, Andrei Șaguna au fost culmile de nădejde, au fost înălțările supreme ale neamului“.

Andrei Șaguna a cunoscut ca nimeni altul covârșitorul rol al Bisericii ortodoxe în viața neamului nostru. *Cu ajutorul tradițiilor sănătoase ale Bisericii a făcut din poporul românesc un bloc luminat și puternic căruia nimic nu-i mai putea sta în cale în pornirea spre libertate și unire politică.* Pe bazele înjghebate de Șaguna, Biserica noastră s'a ridicat spre noi culmi de mărire.

Deasemenea, în 1918 după unirea politică, Biserica ortodoxă a fost prezentă când nouile vederi, curente și idei au deschis orizonturi nouă pe seama poporului român, acum stăpân pe o țară nouă și mare.

Tradițiile sănătoase din Biserica lui Șaguna au îngăduit participarea Bisericii la viața și îndrumarea spirituală a Neamului. I. P. S. Mitropolit Nicolae Bălan a ajutat și stimulat Biserica transilvăneană în a-și împlini cu demnitate rolul acesta nou și mare. Mai ales că „preocuparea religioasă trebuia amplificată și... scoasă din starea de indistinție în care trăise până atunci la un loc cu tot complexul, de altfel destul de simplu, de neproblematic al vieții naționale“.

Acum „creștinismul nostru ortodox a intrat într'o stare de riguros avânt“, așa că asperitățile vremilor nu trebuie să ne neliniștească prea mult... „Dintre factorii cari ne pot inspira încredere și siguranța de biruință, neamul întreg poate socoti liniștit Biserica ortodoxă. Din tradițiile ei mari și sănătoase, ea învață să lucreze azi și în viitor cu putere pentru *unitatea națională desăvârșită, pentru cultura întemeiată pe credința ziditoare de suflete și pentru ușurarea greutăților și ridicarea socială a bunului nostru popor.*

Sosirea P. Sf. Sale Episcopului Nicolae Colan al Clujului la Sibiu.

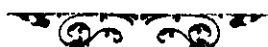
După doi ani înțeleptul conducător al Românilor ortodocși din Ardeal, P. Sf. Sa Episcopul Nicolae Colan al Clujului, membru activ al Academiei Române, în ziua de 15 Sept. a. c., a putut trece prin punctul de frontieră Feleac, însoțit de consulul nostru la Cluj, în Țara mamă, pentru a-și cerceta credincioșii rămași aici, despărțiți și lipsiți de directa conducere a bunului lor Părinte.

P. Sf. Sa — după ce a cercetat pe credincioșii din Turda și Alba Iulia și după ce a făcut vizitație canonică la protopopiatele din acele centre precum și la Vicariatul ort. rom. din Alba Iulia, cari stau sub jurisdicția canonică a înaltului Ierarh, — a sosit Mercuri, 16 Sept. a. c., după masă la Sibiu.

P. Sf. Sa a fost întâmpinat în aula Academiei teologice de I. P. Sf. Sa D. D. Dr. Nicolae Bălan, Mitropolitul Ardealului, înconjurat de membrii Consiliului mitropolitan și arhiepiscopesc, de profesorii Academiei teologice „Andreiane“ și ai Școlii normale „Andrei Șaguna“, de reprezentanții Universității „Regele Ferdinand“ din Cluj-Sibiu, de numeroși clerici și mireni din Sibiu, refugiați etc. I. P. Sf. Sa a îmbrățișat cu vie emoție și cu părintească dragoste pe P. Sf. Sa, fiul duhovnicesc cel mai iubit și și-a exprimat în cuvinte adânc simțite bucuria revederii după o așa lungă despărțire, văzându-l în deplină sănătate și cu mulțumirea de a fi avut în P. Sf. Sa pe adevăratul păstor pe seama turmei rămasă în Ardealul de nord, care drept îndreptând cuvântul adevărului a ținut trează conștiința iubirei față de legea strămoșească și față de neam în sufletul credincioșilor, pe cari i-a îndemnat să nu-și peardă nădejdea în dreptatea și iubirea lui Dumnezeu, care trimite toate încercările spre binele lor.

P. Sf. Sa Episcopul Nicolae Colan răspunzând, mulțumește I. P. Sf. Sale și tuturor celor prezenți pentru cuvintele adresate și pentru manifestarea plină de simpatie și dragoste ce I s'a făcut, care-l va fi de întărire și îndemn în viitor pentru a-și putea îndeplini misiunea de conducător bisericesc și național până la sfârșit cu aceeași râvnă ca și până acum.

După aceea s'a întreținut cu prietenii, colegii din localitate și cunoscuții, îndeosebi cu marele număr de refugiați din orașul de reședință, cari s'au grăbit să-l bineventeze și să-și exprime bucuria revederii.

P. Sf. Sa, în 21 Sept. a. c., a servit în biserica catedrală mitropolitană din Sibiu, sf. Liturghie înconjurat de un impunător sobor de preoți, înaintea unui foarte numeros public, care a venit să asculte glasul iubitului Erarh, pe care nu au avut putința să-l asculte de atâta vreme.

P. Sf. Sa își va petrece concediul de odihnă la Sibiu, ca oaspe al I. P. Sf. Sale Mitropolitului Nicolae.

Cu acest prilej ținem să scoatem în evidență rodnică activitate dezvoltată la centrul eparhial din Cluj, în acești doi ani, cu toate greutatețile războiului, sub oblăduirea, conducerea și sprijinul P. Sf. Sale. De 9 ani P. Sf. Sa tipărește „Viața Ilustrată“, cea mai bună revistă de familie din țară; a tipărit în acești doi ani din urmă *Noul Testament*, într'o frumoasă limbă literară revăzută și cu mireasma vechilor cazanii; a tradus cartea „Omul cel nou“ de Emil Fiedler, ca prinos la moartea iubitului său prieten și distinsului membru al clerului din Banat, a preotului Ioan Imbroane, din Timișoara, decedat prea de timpuriu. În publicația „Colecția Vieții“, a tipărit două cărți ale vrednicului rector al Acad. teol. din Cluj, Dr. L. G. Muntean: „Viața Mântuitorului Iisus Hristos“ și „Viața Sf. Ap. Pavel“, apoi „La răscrucea vieții“ de Dr. E. Nicoară și altele.

Ca admiratori ai proeminentei personalități și ca prețuitori ai măreței opere săvârșite de luminatul nostru Ierarh cărturar, cu sinceră bucurie și dragoste îi zicem: *Bine ați venit și întru mulți ani, Stăpâne!*

EROUL CREȘTIN.

În sânul Bisericii noastre, erou creștin este acela care s'a lepădat de orice năzuinți lumești, care este gata să se înfrângă pe sine, pentru a vedea biruind din nou ardoarea creștină ca în zilele primelor secole creștine.

Am arătat într'un articol precedent, că astăzi când ne bucurăm de libertatea de a ne aduna în casele Domnului spre a ne ruga Lui, în pragul lor crește buruiiana și noi le ocolim, mergând mai cu drag într'un local de distracție, sau stând să palavragim în piețe publice, în timp ce în sf. altare se petrece marea jertfă a Mântuitorului Iisus Hristos; pe când în trecutul îndepărtat, creștinii urmăriți de iudeii și păgânii de odinioară, se adunau în bisericuțele săpate sub pământ, spre a petrece o clipă măcar în comuniune cu Cel ce ne-a răscumpărat de pă-

catele noastre, împărțându-se cât mai regulat cu Domnul și Mântuitorul nostru Iisus Hristos.

Astăzi, în Biserica noastră, în creștinismul nostru, în împărăția harului, în împărăția lui Hristos, s'a creiat o păgânitate, care se numește creștină, spre deosebire de păgânitatea antică, dar care este mai anticreștină, pentru că își trăiește vieța într'un mod aproape mai păgân decât păgânii de odinioară, cari din fire făceau și îndeplineau voia Creatorului.

Părinții și bunicii noștri își mai aduc aminte de vremea când impresiona pe fie care sfiata, venerațiunea, teama, reculegerea și iubirea cu care se apropia toată lumea de sfânta biserică, dela cel mai mare până la cel mai mic. Cine și-ar fi permis să rostească sau să scrie cel mai mic cuvânt rău la adresa Bisericii? Cine s'ar fi gândit, ca odată intrat la sfânta slujbă din biserică, să facă sgomot sau să-și arunce privirea în altă parte decât înspre crucea ce tronează pe iconostas, simbolul pătimirii Domnului Iisus Hristos, pentru păcatele noastre, sau să calce cea mai mică poruncă a ei?

Nimeni nu poate spune că azi în Biserica nu se predică Cuvântul Domnului sau că preoțimea noastră nu se instruește în științele teologice pe zi ce trece tot mai mult.

Preotul de astăzi, dimpotrivă, e mai bun mântuitor al cuvântului, ca preotul trecutului, când: „tipicul și cântarea erau în deosebită cinstire“, după cuvintele cronicarului.

Cu timp și fără timp, așa cum poruncește sf. ap. Pavel, își găsește astăzi cei mai mulți și mai abili vestitori ai cuvântului Domnului. Cari sunt însă roadele predicii noastre de azi? Lumea în fața căreia noi pășim cu meșteșugitul nostru cuvânt, e aproape absentă!

Bisericile snt tot mai goale. Sufletele se răcesc tot mai mult, pe măsură ce pungile se umplu tot mereu în mod neonest, speculând grelele împrejurări ale timpului. Egoismul îmbracă forme tot mai strălucitoare și găsește drum deschis orișunde; cuvântul nu mai are alt preț decât al sunetului în care e înveșmântat, fără să se mai caute izvorul de unde a pornit, „inima“. Lumea mare, lumea modernă, nu vrea să trăiască în casa părintească a lui Dumnezeu, în biserică. Sa cea mare și sfântă.

Dar cum să intri în biserică pe care tu ai desființat-o deja în inima ta?! Pentru că e cert, că aceea biserică în care tu creștine intri fără frica lui Dumnezeu, fără credință și fără dragoste, nu mai există, nu se mai vede, nu se mai simte. De aceea ar fi bine ca fiecare din noi, în ajun de sărbătoare, când aude glasul de chemare al clopotelor bisericilor noastre, să

încerce să se retragă măcar pentru o clipă în conștiința sa și dacă va descoperi că ea este definitiv creștină, să rupă cu trecutul de până acum și să îndrăgiască iarăși sfântul lăcaș în locul fie al muzicei sau al sgomotului lumesc ce l-a atras până acum mai mult ca glasul duios al clopotelor, fie al sportului ce-l practica în această zi de odihnă, fie de a zăbovi în colțul străzilor sau piețele publice, stând de vorbă fără nici un rost, în timp ce pe sfintele altare ale bisericilor noastre străbune, este prezent însuși Mântuitorul și El ne cheamă zadarnic pe toți cei osteniți și împovărați să ne împreunăm cu El, singura mângăere și fericire pe pământ. Căci oricât s'ar zbate omul să-și fixeze un alt scop al existenței sale, e zadarnic. Să-și îndrepte deaceea fiecare mintea spre lăuntrul său sufletesc, ca să vadă pe cine descoperă acolo, pe Iisus Hristos sau o altă putere, care-L neagă. Să înțelegem bine importanța acestui proces, măcar în clipa când clopotele bisericilor sună și ne cheamă la rugăciune, la examen înaintea lui Dumnezeu, la comuniune cu El.

Câtă desfătare spirituală, câtă bucurie, cât ar contribui la mărirea lui Dumnezeu și la mântuirea sufletelor, dacă la fiecare adunare sfântă am vedea biserica plină. Corăbierii și cârmacii știm că lucră din răspuțeri, ca parcurgând marea și oceanul cu viteza cea mare să ajungă la port; iar noi dimpotrivă ne silim a ne avânta pe marea extinsă fiind pururea învâluți de afacerile sau plăcerile lumești; la biserică arătându-ne odată sau de două ori pe an și atunci către mijlocul sau finea sfintei liturgii.

S'a uitat oare că cece este pentru mare și ocean un port, aceea a așezat Dumnezeu la sate și orașe, bisericile, ca scăpând aici din vârtejul sgomotului și grijilor lumești, să gustăm cea mai mare liniște.

Ce ocupație poate fi pentru un creștin mai rodnică sau mai folositoare, ce întrunire sau ce impediment l-ar putea reține să nu petreacă câteva ceasuri în apropierea Domnului nostru Iisus Hristos?!

Drumul păcii, al înnoirii și al mântuirii noastre are un singur izvor, pe El. Și până când inimile noastre nu se curăță în focul dragostei către Hristos și Biserica lui, e zadarnică orice jertfă ce se aduce pentru Hristos și Cruce. Câți nu mor astăzi pentru a realiza strop cu strop victoria Mântuitorului asupra dărâmatărilor Crucii, — pe care Dânsul s'a jertfit, pentru noi — și a locașurilor de preamărire a lui Dumnezeu.

Românul din cele mai vechi timpuri a socotit doctrina lui Hristos ca duhul său firesc

și în orice împrejurări și-a îndreptat gândul său înspre Dumnezeu. Vremea a sosit ca să ne oprim de pe vârfurile povârnișului, să ne facem examenul de conștiință cel mai sincer și să apucăm pe calea credinței adevărate în Dumnezeu Tatăl și Domnul nostru Iisus Hristos. Să ne apropiem de Biserica Lui, singura capabilă să ne ducă la limanul adevăratei fericiri. Să ne făurim o viață nouă în credința adevărată, care din vremurile îndepărtate ne-a fost scut de apărare, și tot prin ea și-a putut Neamul păstra nealterată ființa sa etnică. Credința în dreptate, credința în Dumnezeu, a fost reazemul puternic de totdeauna al poporului nostru în decursul veacurilor sale de luptă.

Biserica e singura care ne deschide drumul cel nou și luminat, căci ea neîncetat ne-a vărsat lumină, ne-a îndreptat pașii spre adevărata cale și ne-a scos din cele mai periculoase și întunecoase răscruci.

Românii știau că Providența Divină veghia asupra noastră și ne îndeamnă pe calea cea dreaptă și că izbânda finală va veni totuși. Să ne întoarcem deci la această credință smerită și sinceră, să ne întoarcem la vechile noastre datine creștinești și morale, să ne întoarcem la Biserica strămoșilor. E vremea să ne unim și iubim creștinește: „Să fim un gând, un trup și un suflet, căci numai astfel vom putea fi solidari în vremuri de grea răscruce. Să căutăm să umblăm pe calea ce ne apropie și nu pe calea ce ne desparte și ne duce la disolvarea ființei noastre etnice și la destrămarea Bisericii strămoșești.

Presb. Petru Toma
Secretar eparhial.

Indemnuri duhovnicești.

— Să ne mărturisim și cuminecăm. —

Bolta cerului, ziua cu soarele strălucitor, noaptea cu luna și mii de stele strălucitoare, ca niște îngeri, parcă surâd bucuroși spre întinsul pământ cu câmpii și munți, păduri și pârâiașe, plaiuri cu mii de flori: toate folosesc omului muritor pentru existența și mulțumirea lui.

... Peste toate acestea stăpânește veșnicul și bunul Meșter ziditor Dumnezeu. Lui I se cuvine cu adevărat supunere.

Insă, omule! te-ai gândit tu oare la Ziditorul care te-a zidit și înfrumșețat? Cel care ți-a predat multe în stăpânire? Ascultă tu de El? Tu știi că prin tine însuși nu poți face nimic, dar tu mai știi că nu ești singur și că

chiar Dumnezeu este cu tine. Orice om este chemat la perfecțiune și la fericire și nu i se cere decât încredere de copil, inimă curată. De aceea, săracii, umilii, desmoșteniții, păgânii care caută pe Mântuitorul, păcătoșii ce-și plâng păcatele sunt mai aproape de Dumnezeu decât cei bogăți, fanfaronii și înțelepții pământului, căci sunt departe de bunurile pământului, ce pun piedică purificării sufletului.

Ce este aceia să ne aducem aminte de Ziditor numai câteva zile pe an, iar încolo să trăim străini de El? Ce-ar fi o grădină în care intri numai câteva zile într'un an, atunci o uzi și o plivești, iar încolo o lași pradă buruienilor și uscăciunii? Așa va fi și sufletul tău din întâlnirea cu Ziditorul, dacă tu îl cauți numai câteva zile într'un an.

Neascultarea ta a făcut pe Ziditorul să-și trimită pe unicul Său Fiu în lume, pe Domnul nostru Iisus Hristos, ca în mijlocul tău să-ți aline necazurile, să-ți lase bucurii, să-ți croiască un drum luminos, de unde tu te-ai îndepărtat.

Sufletul tău este năpădit de un chin care nu-ți dă pace. Tu simți că ai păcătuit. Ce să faci ca să scapi de păcate? Să faci multe fapte bune, căci „credința fără fapte moartă este”. Dumnezeu iartă pe cel ce păcătuiește, nu din dreptate, ci din milă, regenerează și sfințește pe cel păcătos. Dumnezeu nu-și vinde mila, ci o dă din dragoste.

Impărăția lui Dumnezeu pe care Iisus Hristos o anunță, este domnia lui Dumnezeu în suflete. Omul trebuie să iubească. Să iubească pe aproapele, pe Dumnezeu.

În parabola vierilor ni se spune că vierii își închipuiseră că via ce li s'a dat s'o cultiveze, nu aparține stăpânului ci lor, și tot ce era în ea, era pentru ei și că singura datorie a lor era să tragă foloasele, uitându-și stăpânul și ucizând pe cei ce au venit să le amintească îndatoririle către stăpân.

Așa fac și oamenii — ne spune Neklu-dow în „Învieră” (de Tolstoi) — trăiesc în credința că sunt stăpânii vieții și că vieța le-a fost dată numai pentru plăcere. Ori asta este o credință ne bună. Omul nu a venit în lume de voia lui, cineva l-a trimis pentru un scop. Dar noi, ne-am hotărât să uităm acest adevăr și ne închipuim că trebuie să trăim numai pentru plăcerea noastră. Și atunci trăim rău, cum trăiește rău lucrătorul care nu urmează sfaturile stăpânului său. Îndeplinind poruncile lui Dumnezeu, oamenii ar avea toate bunurile, s'ar stabili împărăția cerurilor — „cautați împărăția cerurilor și restul vine dela sine” — și noi

oamenii căutăm numai restul, fără să căutăm pe cealaltă.

Da, așa este vieța oamenilor! Dar de acum vieța aceasta trebuie să sfârșească și o alta să înceapă.

La umbra Crucii de pe Golgota, pe care Mântuitorul și-a dat sufletul pentru răscumpărarea păcatelor noastre, noi să ne curățim haina sufletului nostru prin a ne pocăi și mărturisi păcatele de tot felul. „Căci plata păcatului este moartea” (Apost. Pavel).

Zăpada iernii acoperă multe murdării, dar primăvara o descoperă. Corpul omului acoperă multe păcate, dar Ziditorul le descoperă, căci nimic nu rămâne nedescoperit. Păcatele sunt o mare greutate pe suflet, sunt răni care se înfig adânc și e nevoie de doctor și doctorii, și cu cât alergăm mai de vreme după aceștia și vindecarea vine mai repede.

Sf. Simion Tesaloniceanul spune în Pravila de Târgoviște, cap. 321: Și tuturor ne trebuie să ne pocăim, Episcopi, Arhieri, Popi, Călugări, Călugărițe, Bărbații, Muierile, Mireni și niciunul să nu se despartă sau să fugă de pocăință și dela spovedanie, pentru că toți greșim ori cu cuvântul, ori cu lucrul, ori cu vederea, ori cu gândurile, ci trebuie să ne pocăim... că nimenea nu este fără de păcat, fără numai singur Domnul nostru Iisus Hristos.

El a dat puterea de a ierta și deslega păcatele sfinților săi ucenici și apostoli și prin ei urmașilor lor episcopi și preoților duhovnici când a zis: „Adevăr zic vouă: ori câte veți lega pe pământ vor fi legate și în cer și ori câte veți deslega pe pământ vor fi deslegate și în cer” și iarăși: „cărora le veți ierta păcatele iertate vor fi și cărora le veți ținea vor fi ținute”.

De aceea vai de omul care jertfa Domnului o disprețuește și de sufletul și iertarea păcatelor sale nu grijește.

În „Credința Ortodoxă”, No. 20, pag. 7, găsim: Enric al IV-lea, regele Franței, iubea mult pe prințul de Biron și îl pusese între fruntașii treburilor țării. Totuși acesta, fiindcă nu i se împlinise odată o cerere, a voit să-l răstoarne de pe Tron și pentru aceea el scrisese mai multe scrisori regelui Spaniei și ducelui de Savoia, ca și aceștia să se unească cu dânsul în acest scop. Așa răsplătea el binefacerile cele multe ale regelui său: cu ură și cu răutate. Printr'o întâmplare fericită, însă, regele prinse o parte din aceste scrisori și aflând despre ce este vorba, chemă îndată pe omul acesta, așa de nerecunoscător și-i zise cu blândețe: „Dragul meu prinț, cunosc toate pla-

nurile tale; mult m'a durut inima când am aflat de ele! Te rog, însă, să-mi mărturisești totul, pe larg, și îți dau cuvântul meu de rege, că te voi ierta și nu ți se va întâmpla nimic rău. Prințul, însă, n'a voit să mărturisească nimic, cu toate că știa destul de bine cât de îndurător și de bun era regele. Atunci acesta, plin de mânie, arată prințului nesupus și îndărătnic scrisorile către ceilalți conjurați, pe care le scrisese însuși prințul și condamnă la moarte pe acest ticălos, care după ce făcuse o așa de mare nelegiuire, nu a voit nici măcar să o mărturisească.

Ori, dacă un rege pământesc a dat această pedeapsă celui ce nu voia să-și mărturisească greșala, ce va face Dumnezeu, Regele regilor, tuturor acelor cari fac ani întregi nenumărate păcate și nu vin să-și arate părerea de rău pentru ele și să le mărturisească în fața Preotului Duhovnic?

Gustați și vedeți, că bun este Domnul.

Ce vesel ești când te-ai împăcat cu un fost prieten cu care erai certat! După împăcare ți se pare că nu mai calci pe pământ, ci în cer. După spovedanie ești vesel. Simți că ai darul lui Dumnezeu asupra ta. Rufele murdare după ce le-ai spălat bine și le-ai călcat, sunt tot așa de frumoase ca și cele noi, ba uneori ies chiar mai frumoase.

Niciunul din noi să nu rămână împietrit la inimă, care să nu înțeleagă jertfa adusă de Hristos. Și să zicem cu psalmistul David: „Fărădelegea mea eu o cunosc și păcatul meu înaintea mea este pururea, ție unuia am greșit și rău înaintea Ta am făcut... că iată întru fărădelegi m'am zămislit și în păcate m'a născut maica mea“ (Ps. 50), sau să zicem cu fiul cel pierdut: „Tată, am greșit la Cer și înaintea Ta, iartă-mă“, — și vom afla iertarea păcatelor noastre.

Mântuitorul nu urăște pe oameni, urăște păcatul, căci oamenii sunt lucrul lui Dumnezeu, pe când păcatul este lucrul diavolului. Mântuitorul a venit să caute și să mântuiască pe cel pierdut. „De vom zice că nu avem păcat, ne înșelăm pe noi înșine și adevărul nu este întru noi... de vom zice, că nu am păcătuit, mincinos îl facem pe Iisus Hristos și cuvântul Lui nu este întru noi“ (Sf. Ioan I Epist. I, 10).

„Ai păcătuit? Intră în biserică și șterge păcatele tale. Ori și de câte ori vei cădea, tu pocăește-te; în păcat nu despera. Păcătuești a doua oară? Căește-te a doua oară... Te afli în bătrânețe adânci și ai păcătuit? Intră în biserică, te căește; aici este vindecare, dar

nu osândire; aici nu trag la judecată, ci se dă iertarea păcatelor“ (Sf. Ioan Gură-de-Aur).

Și așa, după ce ne vom fi examinat cugetul și vieța, să ne mărturisim păcatele duhovnicului și după aceea cu inimă curată și smerită să ne apropiem cu credință și dragoste de Trupul și Sângele lui Hristos. Căci El a zis: „Amin, amin zic vouă, de nu veți mânca trupul Fiului omenesc și nu veți bea sângele Lui, nu veți avea viață în voi. Cel ce mănâncă trupul Meu și bea sângele Meu, are viața vecilor, și Eu îl voi învia pe el în ziua cea de apoi“.

„Și dacă ați înviat împreună cu Hristos, umblați după lucrurile de sus, nu după cele de pe pământ“ zice sf. ap. Pavel (Coloseni, 3, 1—2).

Sus este Dumnezeu, Tatăl tuturor fapturilor și El este în chip real, în toate bisericile, în sfânta Cuminecătură.

Spre El trebuie să îndreptăm toate dorințele noastre, ca floarea soarelui după soare. Și să zicem: „fie voia Ta, precum în cer așa și pe pământ“.

Pr. Aurelian Șt. Chepc

Ș T I R I

Consistorul mitropolitan și sinodul episcopesc al Mitropoliei Ardealului este convocat la Sibiu pe ziua de Marți, 29 Septembrie a. c.

P. Sf. Sa Arhiepiscopul Valeriu Moglan Botoșaneanul a fost încredințat de I. P. Sf. Sa Patriarhul Nicodim cu girarea conducerii Episcopiei Buzăului, până la alegerea noului episcop.

Academia română a trimis din sânul ei o delegație compusă din mai mulți membri marcanți între cari sunt: I. Lupuș, I. Nistor, D. Gusti, N. Popescu, Șt. Ciobanu etc., ca să facă o călătorie de studii în Transnistria. Membrii Academiei au vizitat Tiraspolul, Odesa și apoi au cercetat mai multe sate, spre a se convinge pe teren de situația lăsată de stăpânirea bolșevică și a lua informațiuni la fața locului despre realitățile de aici și a face apoi propuneri pentru refacerea vieții fraților noștri năpăstuiți.

Un semn bun este că intelectualii noștri și cu deosebire cei cari au posturi de conducere și de răspundere, pe zi ce trece sunt tot mai conștienți de rolul și însemnătatea creștinismului în viața de Stat. Iată bună oară ce dispoziții a luat un vrednic magistrat, dl Dr. Ioan P. Pap, primpreședinte al Curții de Apel din Sibiu, în legătură cu respectul ce se cuvine Crucii (extras dintr'o circulară — asupra căreia atragem îndeosebi atenția preoților și a cetitorilor):

„La o instanță am găsit că d-nii magistrați nu se scoală în picioare, când în fața lor în ședință publică martorii ori părțile prestează jurământul pe Cruce,

După părerea noastră această manieră este potrivită să jignească sentimentul religios al justițabililor și al Neamului Românesc, care crede din suflet în Sfânta Cruce, simbolul legii strămoșilor săi.

Instanțele necesare și magistrații români sunt slujitorii Justiției acestui Neam Românesc, compus din creștini și nu din cosmopoliți și francmasoni și când cineva, chemat în fața Justiției, pe masa căreia prezidează Crucea și sub autoritatea căreia evocându-se Dumnezeu, se cere întărire prin jurământ pe Cruce a adevărului mărturisit, la acest act solemn al cetățeanului român și creștin, magistrații celebranți la Justiția Țării cu deviza „Nihil sine Deo”, nu pot și nu au voie să stea șezând pe scaune, ci ei în primul rând sunt obligați să dea și prin atitudine exterioară, toată cinstea și solemnitatea cuvenită sfințeniei jurământului, la care se face apel. Nepăsarea necreștinească față de justițiabililor pentru sfințenia jurământului, după părerea noastră, nu se poate admite în scaunul judecătorilor, cari în prim rând trebuie să dea dovadă și pildă de respectul lor pentru tradițiile și religia Neamului Românesc, din care și ei fac parte.

În fața sfintei Cruci de pe masa judecătorului nici magistrații nu sunt „domni” atât de mari ca să se poată socoti dispensați de a se descoperi și de a se ridica în picioare. Inuși Regele și cei mai înalți demnitari ai Țării trebuie să facă acest gest de respect, cu atât mai vădit judecătorii, când judecă, ridicând prin aceasta solemnitatea și seriozitatea jurământului martorilor, ori al părților, pe care vreau să-și întemeieze judecățile lor...

Pelerinaj la „Biserica Minerilor” din Anina. Duminecă 20 Septembrie a. c., pr. Vasile Crețu din Ciclova-montană a organizat un pelerinaj la biserica din Anina, ridicată din truda minerilor. Aproape 100 persoane, printre care remarcăm intelectualii ieșiți din această comună: avocat Gh. Perian, înv. Iosif Crețu, Alexe Velceanu, Liviu Brata, Mihai Oravițan, au pornit cu procesiune în zorii zilei de Duminecă spre Anina. La intrarea în Anina, procesiunea din Ciclova a fost întâmpinată de procesiunea din Anina, condusă de pr. Dr. Marcu Bănescu.

Sf. Liturghie a fost săvârșită de pr. Crețu și Bănescu, răspunsurile liturgice fiind date de corul din Ciclova, sub conducerea înv. Iosif Crețu.

La sfârșitul sf. Liturghii s'a făcut un parastas pentru pomenirea celor aproape 100 mineri cicloveni, morți la minele din Anina. A predicat apoi pr. Crețu în legătură cu evanghelia zilei.

Pr. Marcu Bănescu a mulțumit ciclovenilor pentru osteneala ce și-au luat-o în acest pelerinaj.

Cercuri pastorale. În ziua de 9 Sept. a. c., cu prilejul hramului sf. biserici, s'a ținut în Valeadeni cercul pastoral al preoților din Valea Pogonicului.

La sf. Liturghie au servit în sobor preoții Coriolan Roșca, Vichentie Stepanescu, Pavel Goanță noul preot din Ohabița și D. V. Anuțoiu parohul locului.

În cadrul liturghiei s'a oficiat un parastas pentru eroii comunei căzuți în războiul sfânt, la care au asistat pe lângă întreaga comună și familiile îndoliolate ale celor 4 fii ai satului căzuți, între care este și învâțătorul Valeriu Franț serg. T. R. Apoi s'au înălțat sfinte rugăciuni pentru sănătatea celor ce luptă pe front. A impresionat mult faptul că toate familiile luptătorilor plecați sub arme au adus spre slujire, pe

lângă cele obișnuite unei asemenea slujiri și mici daruri pe care le-au oferit spre amintire preotului lor drept recompensă pentru grija părintească ce o poartă totdeauna fiilor comunei, aflați pe front.

A predicat frumos și cu teimei preotul Vichentie Stepanescu din Brebul, având ca temă „Maica Domnului”, ocrotitoarea bisericii parohiale.

După ședința intimă preoții au ieșit în mijlocul poporului stătând, îndemnând și încurajând.

Multă mângăere a produs ținerea acestui cerc preoțesc bătrânului înv. pens. Gh. Cătană în casa căruia membri cercului au avut cinstea să-și țină ședința intimă.

*

În continuarea îndeplinirii datoriei de păstori sufletești, de alinători ai suferințelor și năcazurilor din toate timpurile, dar mai ales în cel de astăzi, de sfătuitori și îndrumători ai credincioșilor români și creștini, preoții grupați în cercul religios Călnic, protopresbiteratul Bocșa Montană, s'au întrunit Duminecă, 13 Sept. a. c., în comuna Ezeriș.

Sf. Liturghie au celebrat-o în sobor preoții: Petru Albeanu, Gheorghe Păleanu - Călnic, Ion Meilă - Soceni, Lazăr Voin și Ioachim Jurca - Ezeriș. La priceasnă a vorbit pr. P. Albeanu, despre credința în Dumnezeu și puterea ei asupra noastră, dacă este vie și însoțită de fapte bune.

La Vecernie a vorbit pr. I. Meilă despre sfânta Cruce ca simbol al mântuirii neamului omenesc. Crucea Domnului poate alunga tot răul ce ne înconjoară și de aceea în „Ziua Crucii”, când preoții o poartă din casă în casă să nu fugă nimeni de ea, ci s'o primească cu bucurie și s'o sărute, căci pe ea pătimind Iisus, ne-a mântuit pe noi și ne-a lăsat-o ca armă împotriva dușmanilor sufletului.

Locuitori din Ezeriș au ținut de datorie a lor să vină la sf. biserică în număr destul de mare, spre a-și aduna, în acelea câteva ore și merinde pentru sufletul lor.

Pentru fondul „Monumentului eroului General Ioan Dragalina” parohiile noastre au trimis următoarele sume: Brebul 850, Sărăzani 639, Prisaca 410, Plugova 925, Țerova 390, Crivina 200, Coștei 100, Foeni 400, Boldur 550, Ciuta 1330, Bujor 260, Brănești 305, Ciuchici 896, Breazova 250, Jupânești 275, Zolt 500, Zervești 1990, Făget 1335, Curtea 510, Satu mic 250, Valeabolvașnița 328, Văliug 1175, Iaz 1000, Feneș 550, Bătești 600, Valeaboul 560, Dalci 150.

Bibliografie. *Viața Ilustrată* — revistă de familie, ce apare în anul al 9-lea la Cluj, sub conducerea și îngrijirea P. Sf. Sale Episcopului Nicolae Colan. Abonamentul 450 Lei anual. Se poate abona prin Vicariatul ort. rom. din Alba Iulia.

Cu o regularitate pilduitoare apare la Cluj singura și cea mai bună revistă de familie în condiții de tipar — cu toate greutatea războiului — impecabile, cu admirabile clișee, reproduceri de obiecte de artă veche bisericască ori de altă natură, și de actualitate. Este redactată de păr. consilier eparhial Ion Goron, cu colaborarea celor mai bune condee dela Cluj și din țară.

În numărul pe Septembrie a. c. articole semnate de Ion Goron, Victor Ion Popa, Pr. A. Faur, E. Mureșeanu, Dr. V. Sava și alții.

Menționăm în special articolele: „Tipuri religioase” de Prot. Ion Goron, „Religia în viața socială”

de pr. A. Faur, precum și cronică literară și însemnările, despre ntlimele evenimente de interes obștesc.

O recomandăm cu toată căldura Cuc. preoțimi, ca să o aboneze și să o recomande îndeosebi intelectualilor noștri.

*

„Gândirea“, Nrul 7 pe August — Septembrie a. c., tratând despre *credință și eroism*. Subliniem articolul dlui profesor universitar Nichifor Crainic despre *sufletul românesc*. „Scrisori de războiu“ a dlui Lascarov-Moldovanu desvăluie frumusețea adâncă a sufletului românesc, adânc creștinesc și plin de patriotism. Crampeiele de scrisori se înmănunchiază într'un splendid articol, din care sufletul românesc se oglindește în toată măreția lui, nu așa cum a fost prezentat uneori în literatura noastră. Semnează apoi dnii I. Coman, Pan M. Vizirescu și alți distinși scriitori și poeți. La cronică mărunță, un interesant portret al P. S. Episcop al Clujului: Nicolae Colan academician, tot din penaa directorului revistei.

Predică în Catedrală. Dumineca trecută a predicat pr. C. Pițigoi interpretând cuvintele Mântuitorului *cine vrea să vină după Mine, să-și ia crucea...*

† **Preotul Ioan Alexandrescu** din Breazova, pensionar, a trecut la vecinicie zilele trecute în frumoasa vârstă de peste 80 de ani. A servit altarul peste jumătate de veac, după care s'a retras, pensionându-se. Dumnezeu să-i dea odihnă sufletului răposatului rob al Său!

† **Cornelia Beutură** soția tânărului nostru preot din Giurgiova a trecut la vecinicie după o scurtă suferință. O deplâng, cu inima sfâșiată de durere, îndureratul ei soț și copilașul lor Aurel, rămași fără sprijin și fără mângăere.

Bunul Dumnezeu să o așeze între cei buni, iar pe nefericiții — soț și copil, să-i cerceteze cu milostirea Lui!

Anunț școlar. Direcția Școlii Normale de Învățători „Ioan Popasu“ din Caransebeș, anunță elevitor săi că începerea cursurilor s'a amânat pe data de 5 Octombrie a. c. Inscriverile și reinscriverile elevilor vechi se fac zilnic între orele 10-12 a. m. până la data începerii cursurilor. Se primesc elevi și în clasa IV-a a cursului inferior. DIRECȚIUNEA.

PARTEA OFICIALĂ

CONCURS.

În baza ordinului Venerabilului Consiliu Eparhial Nr. 3372 B. ex. 1942 din 6 Iunie 1942, se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima publicare în „Foaia Diecezană“ pentru postul de preot în parohia de clasa II-a din comuna **Borlova** protopresbiteratul Caransebeșului, devenită vacantă pe urma pensionării preotului Nicolae Cojocariu.

I. Beneficii:

1. Sesiunea parohială în extindere de 34 jugere 613 stânjeni □.

2. Răscumpărarea stolei usitate pentru boteze, cununii și înmormântări în suma de 8500 Lei adică

opt mii cinci sute Lei anual, care sumă se va plăti din repartiția anuală a cultului aruncată pe suflete; se observă însă că, această sumă se poate majora sau micșora după împrejurări de consiliul parohial la întocmirea bugetului.

3. Pentru celelalte servicii religioase, stola uzitată.

4. Nefiind casă parohială, preotul ales se va îngriji singur de locuință.

II. Indatoriri:

Preotul ales este obligat a-și îndeplini toate datorițele preoțești și pastorale, a predica regulat în fiecare Duminică și sărbătoare și a catehiza la școala primară fără altă remunerație.

Toate impozitele după beneficiile de mai sus, cad în sarcina preotului ales.

Cei ce doresc se ocupe acest post, întrucât vor avea calificațiunea recerută pentru parohii de clasa II-a, precum și binecuvântarea Prea Sfinției Sale Episcopului diecezan, să-și înainteze cererile adresate consiliului parohial ort. rom. din Borlova, prin Prea Onoratul Oficiu Protopresbiter al tractului Caransebeș.

Reflectanții se vor prezenta, pe lângă prealabila încunoștiințare a Prea Onoratului Domn Protopresbiter tractual, în vreo Duminică sau sărbătoare în sfânta biserică, spre a-și arăta dexteritatea în oratorie, tipic și cântare, însă nicidecum în ziua de alegere.

Borlova din ședința consiliului parohial ținută în 23 August 1942.

Președinte 2-3

Nicolae Cojocariu
preot pens.

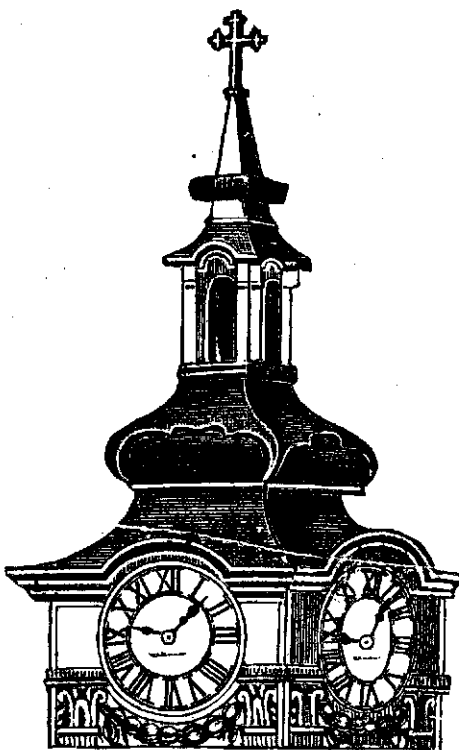
Secretar

Mădru Paraschiu

În conșelegere cu Oficiul Protopresbiteral.

Caransebeș la 31 August 1942.

Pr. **Isaia Suru**
adm. protopop.

Montări și
reparări de

ceasornice
la biserici

execută
conștincios

Ionel Cioloca
ceasornicar

Recița
Str. Libertății, 31